

cijal“ s svojim tajnikom. Pravoslavni imajo tukaj svojega nadbiskupa ali metropolita, konzistorij in župnika. Mohamedani imajo poleg „reis-il ulema“ še razne „hodže“ in dervise (mnihe); židje pa imajo rabina. Glavni svetni oblastvi sta: „zemaljska vlada“ in vrhovno vojno zapovedništvo za Bosno in Hercegovino. Izmed šol omenjam: gimnazijo, učiteljsko pripravnico, mestno moško in žensko šolo. Verske (svoje) šole imajo katoličani, pravoslavni in tudi mohamedani. Listov ali časnikov izhaja v Sarajevu več, n. pr. politični: „Sarajevski list“ in „Bosnische Post“ (vladna lista, izhajata po dvakrat

na teden), „Bošnjak“, „Napredak“ (srbski) in jeden turški list (jedenkrat na teden); cerkveni listi: „Vrhbosna“ (lastnik kapitel vrhbosanski), „Glasnik dobrobosanski“ (lastnik pravoslavni konzistorij), in „Glasnik jugoslovanskih franjevac“. Znanstven list je „Glasnik zemaljskoga muzeja“, leposloven pa — „Vila“. Te liste, kakor razne tiskovine tiskajo v štirih tiskarnah, izmed katerih je jedna vladna, jedna srbska, dve sta pa zasebni.

Tako sva si pridobila nekoliko pregleda po mestu in o mestu. Lahko se obrneva sedaj do nekaterih posameznostij. (Dalje.)

Potovanje križem jutrove dežele.

(Piše dr. Fr. L.)

(Dalje.)

Kristijan Pajer. (Po fotogr. narisal Rafael Bek.)

IV. Jeruzalemski romar.

Vsak kristijan, kateremu še živi vera v srcu, ozira se v postnem, posebno še v velikonočnem času tako rad na svete kraje. Oljska gora, Kalvarija, pot, po kateri je nesel Zveličar križ — stopajo nam pred duševne oči; vsakdo si ustvari o njih nekako podobo. Prav je torej, da se tudi

midva, dragi čitatelj, ozreva na one kraje. Pa nama je prav lahko; treba samo, da greva za svojim dobrim znancem Kristijanom, ker tudi on je bil v Jeruzalemu dolgo in pa večkrat. Za sedaj torej naju ne zanima Aleksandrija, marveč le to povem, da si je napravil Kristijan lepo obleko po arabski šegi in bil tako prav zal dečko, da bi se ga ne sramoval niti pravi Arabec. Takega nam kaže tudi naša slika tukaj-le. Povedal sem to le zaradi tega, da sem ga mogel dostojno predstaviti čitateljem.

Bilo je ondaj, ko je bil naš Kristijan prvokrat v Egiptu in se vračal domov zaradi bolezni, po zimi l. 1860. Predno se je napotil domov, mislil si je, naj grem še v sveto deželo, ker sem tako blizu. A avstrijsko ladijo bi bil moral čakati dolgo, zato sklene voziti se z rusko ladijo, ki je bila pripravljena, da odrine kmalu. Kupi si torej vozni list od Aleksandrije do Jafe in plača zničano ceno 10 frankov ali pet gl. Vreme je bilo pa grozno slabo, ker je bilo po zimi, meseca grudna. Veliki valovi so se zaganjali ob ladijo in jo premetavali kakor orehovo lupino. Na ladiji so potniki vsi vprek stokali ali bljuvali, zlasti ženske so hudo trpele zaradi morske bolezni. Vožnja je trajala 36 ur. Ko se približajo Jafi, spoznajo mornarji kmalu, da ne morejo popotnikov précej izkrcati, ker je bilo morje preveč viharo. A ladija vendar ni mogla naprej, ker je imela veliko blaga za Jafu. Polagoma se valovi nekoliko poležejo in od Jafe sëm priveslajo arabski čolnarji urno in spretno, kakor bi se igrali z razjarjenim morjem. To vam je čudno ljudstvo, ki ne pozna strahú, ne vé, kaj je vljudnost, ampak jedino le, kaj je zaslužek in dobiček. Dasi je premetavalo morje čolne ob veliki ladiji, da je pokalo, silili so na ladijo, plezali in se gnetli